

DEN DAG DA FREDERIK VAR FRIDA

Louise Windfeldt & Katrine Clante

MINISTER FOR

Ligestilling

Den dag da Rikke var Rasmus og Frederik var Frida
© Louise Windfeldt (tekst), Katrine Clante (illustrationer).
Omslagsillustration: Katrine Clante
Grafisk tilrettelægning: Michala C. Bendixen

Elektronisk udgave:
ISBN 978-87-92142-15-3

Udarbejdet for Minister for ligestilling
og udsendt gratis til børnehaver i Danmark.
Minister for ligestilling
Holmens Kanal
1060 København K
Bogen kan findes på Minister for ligestillings
hjemmeside www.lige.dk

*Enhver kopiering fra denne bog må kun ske
efter reglerne i lov om ophavsret af 14. juni 1995
med senere ændringer*

DEN DAG DA FREDERIK VAR FRIDA

Minister for ligestilling har fået udarbejdet denne bog med henblik på at skabe debat om kønsroller og ligestilling i børnehaver

👑 MINISTER FOR

Ligestilling

Her ligger Frederik i sin seng. Han er fem år. Det er tirsdag morgen, og lige om lidt vågner han i sit værelse på Syrenvej med alle legoklodserne og bilerne og det store gulvtæppe med vejbaner, hvor bilerne kan køre.

Han skal ned og spise havregrød og drikke mælk, så han kan få superkræfter lige som Hulk – superhelten, der kan løfte højhuse. Og så skal han over i børnehaven og vise Osvald og Villy, hvor store hans muskler er blevet.

Men sådan bliver det slet ikke. For i dag er det hele forkert.

Frederik åbner øjnene lidt og rejser sig op. Zoiiiiing. Han har drønet hovedet lige ind i noget, der hænger ned fra hylden over hans seng. En glimmerfe. EN GLIMMERFE her på hans værelse?? Der drysser lidt guldglimmer ned på hans hånd, og nu kommer Frederik til at kigge rundt i rummet. Væggene er pink. Bare sådan tryllet pink i løbet af natten.

Og som om det ikke var nok: Hylderne over sengen er fulde af dukker med kjoler på, en guldkaret, små æsker med perler og en lyserød kuffert. Kun legoklodserne står der, som de plejer. På væggen hænger en tegning af en prinsesse.

Dukkerne må han kigge på senere. Lige nu har han ikke tid. Han må nedenunder og se, om resten af huset også er blevet forvandlet. Men inden han når at komme ned ad trappen, råber Mor: »Godmorgen, Fnuttegris!« nede fra køkkenet.

Køkkenet ligner ellers sig selv, og Mor er der heller ikke noget i vejen med. Bortset fra det der »Fnuttegris«. Det siger man ikke til en stor dreng på fem år, der er den bedste hurtigløber i hele børnehaven. Men hun driller nok bare, så han siger ikke noget.

Der står en skål havregrød på bordet. Frederik sætter sig og drysser sukker på, mens Mor hælder mælk op i hans glas.

Så får han øje på de lyserøde bukser og den blomstrede trøje, som Mor har lagt frem til ham. »Nix,« siger Frederik og peger på tøjet. Han har prøvet at have lyserøde bukser på ovre i børnehaven en dag, hvor der ikke var andet i kassen med ekstratøj. Oswald havde kaldt ham en tøsedreng, så det skal han ikke prøve igen.

Heldigvis kommer Mor nu ind med cowboybukser og en rød trøje. Det går an. Rød er ikke en tøsefarve, for Oswald har et par røde bukser.

Men hvad skal Frederik med et sort hårbånd med røde perleblomster? Han putter det i lommen.

»Hov, skal du ikke sætte din tallerken i opvaske-maskinen?« spørger Mor, da han har rejst sig.

Frederik er allerede på vej op for at se på alt det mærkelige legetøj på værelset, og han plejer da aldrig at tage sin tallerken ud fra bordet. Men Mor ER underlig i dag. Hvorfor skal HAN tage sin tallerken ud?

»Skynd dig lidt, vi skal se at komme af sted,« siger Mor.

Ovre i børnehaven
kommer Alberte og Aisha
løbende og er lige ved at falde
over Frederiks ben i garderoben.
»Hej, Frida,« råber de til ham. De finder
på så meget fjollet, når de er sammen.

Så spørger de, om han vil med ind i dukkekrogen og lege.
Spændende, der plejer drengene ikke at måtte komme.

»Skulle vi ikke sige, at jeg var moren, og du var storesøster
– og så kan Aisha være lillesøster?« foreslår Alberte.

Frederik bliver overrasket og også lidt glad, for han plejer allerhøjest at få lov til at være hund, når han leger med de to piger. Moren putter babyen og laver mad og gør rent, og lillesøster og storesøster skal hjælpe hende.

Frederik bliver lidt træt af, at Alberte skal bestemme det hele: »Jeg vil altså hellere være far,« siger han. »OK, men så går du på arbejde og kommer først hjem i eftermiddag.«

»Sådan er det da ikke hjemme hos os,« siger Frederik. »Min mor og far går da begge to på arbejde om morgenen. Og det er min far, der bestemmer, hvad vi skal spise, når han har købt ind.«

Alberte og Aisha gider ikke høre om Frederiks far. »Så kan du altså ikke være med, Frida,« siger de.

Da Frederik går ud af dukkekrogen, hører han lige Alberte: »Skulle vi ikke sige, at jeg var den smukkeste pige i hele børnehaven?«

Inde ved tegnebordet sidder Julie og August sammen med Christian, der er ved at tage tusser, papir og lim frem til dem. Frederik sætter sig.

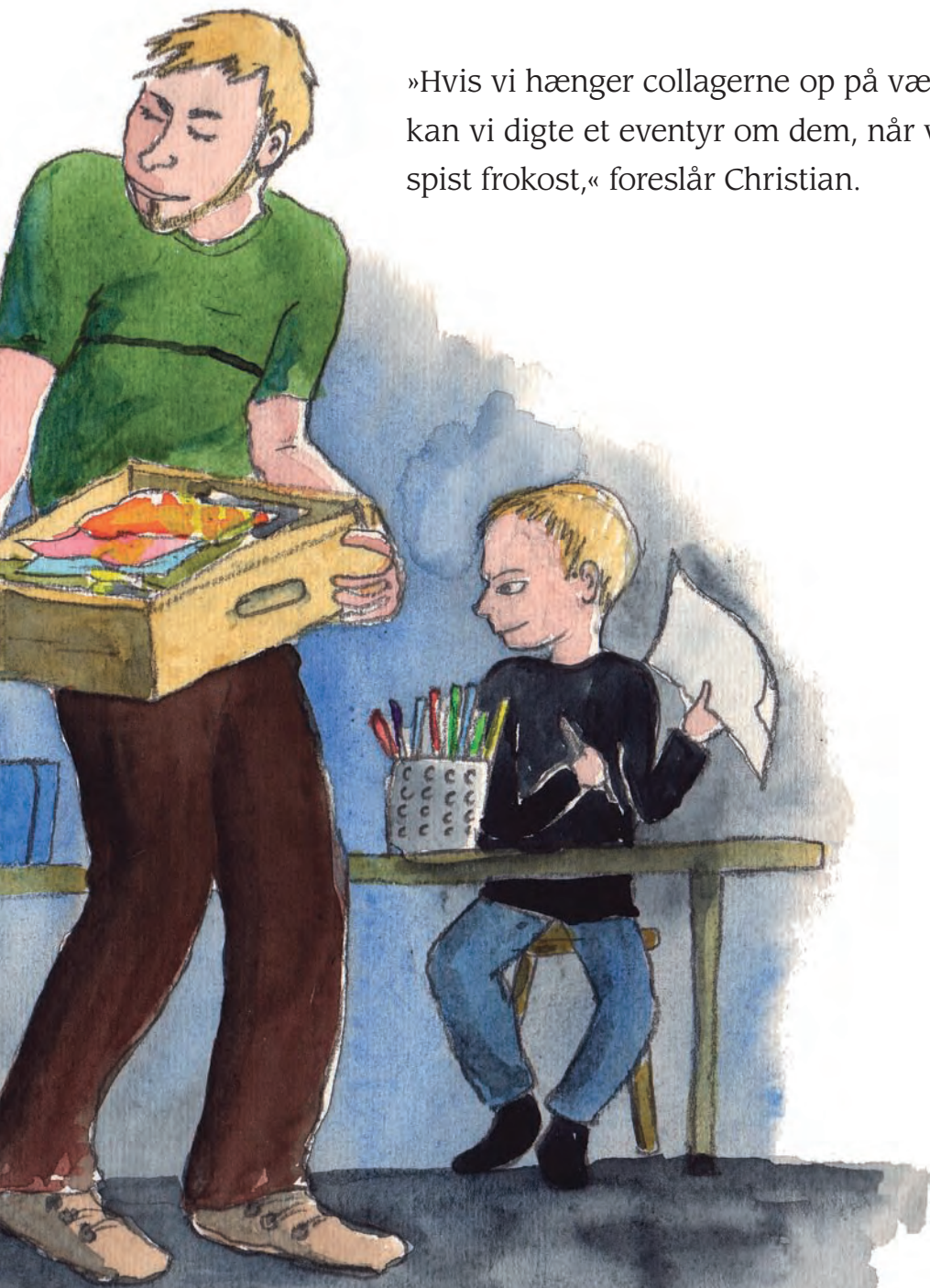
»Har vi ikke noget glimmerlim?« spørger Julie og tager proppen af guldtuschen. »Og noget prinsessekjolestof?« Christian henter skuffen med stofrester, og Julie finder straks guldstof og tyl, som hun klipper til kjoler og limer på papiret.

Frederik kunne godt tænke sig at tegne med sølvtuschen, men han er bange for, at August synes, det mest er noget for piger.

»Hvad vil du tegne i dag?« spørger Christian, og Frederik tænker lidt. Så får han en idé: »En elver – den skal være af sølv.« Hans sølvelver får hurtigt selskab af en far og en lillebror. Lillebroren bliver af guld, da Julie er færdig med at bruge guldtuschen. »De bor nede i havet sammen med en masse havfruer.«

Frederik tager et stykke tyl, som han klipper til fisk, og glimmerstof, der bliver til havfruehaler. »Det vil jeg også prøve,« lyder det fra August. Og inden længe er der vandplanter og havfruer med langt hår, havmænd og gopler over hele bordet. Frederik sætter muslingeskaller med perler i ned på havbunden.

»Hvis vi hænger collagerne op på væggen, kan vi digte et eventyr om dem, når vi har spist frokost,« foreslår Christian.

Frederik går ud for at vaske hænder, og på vejen møder han Lisbeth, der er pædagog på hans stue. »Sikken en fin trøje,« siger hun. Der går et par sekunder, før han forstår, at det er ham, hun snakker til.

»Det er sådan en sød sommerfugl,« fortsætter Lisbeth. Egentlig kan Frederik godt lide sommerfugle – bare ikke hvis de er lavet af pailletter og sidder på ryggen af hans trøje. Men han kan godt lide, at Lisbeth snakker med ham. Hun plejer ellers mest at skælde ham ud. »Vil du ikke med ud i køkkenet, så kan vi tage tallerkener frem til frokost?« spørger hun.

Efter frokost vil Christian have Frederik med ind på stuen og digte eventyr. »Skal du ikke være med, Frida?« spørger han og peger på Frederik. Det er ved at blive ret forvirrende, og Frederik har brug for at sætte sig lidt ned i Hulen for at tænke.

Hulen er et krat, som gror mellem de to børnehaver, der ligger ved siden af hinanden. Der er et hul ind til krattet, men de voksne har vist ikke opdaget, at man kan gå derind.

På denne meget mærkelige tirsdag mødes to børn fra hver sin børnehave i Hulen.

De kender ikke hinanden – men det kommer de til.

»Hej,« siger den ene, der hedder Frederik, »hvad hedder du?«

»Rikke,« siger den anden. »Men de andre har kaldt mig Rasmus hele dagen, så jeg har næsten vænnet mig til det.«

»Jeg ved lige, hvad du mener,« siger Frederik. »Jeg bliver kaldt Frida i dag.«

De to børn bliver enige om, at de hellere vil hedde noget, der passer til, at man mødes i en hule på en mærkelig tirsdag.

»Hvis jeg hedder Yksi, kan du hedde Kaksi,« siger Frederik.

»Skal vi ikke lege, at vores skib er sunket, og så er vi landet på en øde ø?« spørger Frederik, der nu hedder Yksi.

Der er varmt på øen, så de tager jakkerne af og laver dem til et lille hus, hvor de kan være i fred for slanger og løver og store edderkopper.

»Så siger vi, at du blev syg, og jeg skulle lave noget medicin til dig.«

Kaksi plukker bær fra buskene, som hun blander med sand og blade.

»Føj, hvor det knaser.« Yksi spytter medicinen ud. »Det er ellers godt mod vampyrer og røde hunde og den slags,« siger Kaksi lidt skuffet.

Det bliver hurtigt kedeligt at være syg, så der kommer en løve, som Yksi kan slå ihjel. Han finder sit sværd, og mens han slås med løven, sniger en slange sig ind på ham og er lige ved at bide.

Så forvandler Kaksi sig til Superkaksi. Hun tryller slangen væk og hælder forvandlingsstøv på Yksi, og nu flyver de væk sammen.

Yksi siger: »Det er mig, der styrer flyveren!«
»Nej, det gider jeg ikke,« svarer Kaksi. »Jeg vil hellere flyve selv med tryllepulver.«

Kaksi får hele tiden håret i øjnene. »Her, tag det her.« Yksi tager et sort hårbånd med røde perleblomster op af lommen.

Pludselig er der en drage, der flyver hen imod dem oppe i luften. Mens den flyver forbi, vender den sig om og bøvser højt.

»Føj, hvor er sådan nogle drager ulækre.« Kaksi hiver dragen i halen og slynger den rundt, så den klasker mod et træ. Da den falder ned, er den ikke større end en bænkebider.

»Arj, hvor er du sej,« råber Yksi.

»Det er nok fordi, jeg har denne her.«

Kaksi tager en skriggrøn monsterfigur op af lommen. »Wauw, hvor har du den fra?« undrer Yksi sig. Kaksi forklarer, at figuren kommer fra morgenmadspakken med Prinsessepops. Yksi vil også til at spise Prinsessepops.

»Du må gerne få den.« Kaksi putter det grønne monster ned i lommen på Yksis trøje.

»Nøj, se alt det mudder,« siger Yksi og stikker hænderne ned i en stor mudderpyt.

»Min mor siger, at det er godt for huden,« fortsætter Yksi og putter godt med mudder bag øret.

»Må jeg godt tage Freja og Mette med hened i morgen? De elsker mudder,« spørger Kaksi.

»Ja, så tager jeg nogle kiks med – og Osvold og Villy,« siger Yksi. »Så kan vi lege henede hele dagen.«

Yksi og Kaksi skovler mudder ned i deres gummistøvler.
Det svupper sjovt, da de råber »Vi ses« og løber ud af
hver sin huleudgang.

Frederiks mor kommer ham i møde
og råber: »Hej, Frederik,« og alt er,
som det plejer. Han putter hånden
ned i trøjelommen og mærker på
det skriggrønne monster, der giver
dragekræfter. Jo, det er der endnu.

Han glæder sig til at komme hjem
og se, om alt det mærkelige legetøj
også stadigvæk er på hans værelse.

Rikke bliver hentet af sin far,
der spørger, hvordan hun dog
er blevet så beskidt i dag. Men
hun smiler bare og orker i øvrigt
ikke at fortælle ham hele den
historie.

I morgen skal hun lege nede i
Hulen med de andre. Og Yksi...
eller hvad han nu hedder.

